

En Peau de Pêche – Dounia Mahammed / Moussem

Op de huid van Dounia Mahammed

Tussen binnen en buiten, lichaam en wereld. In de voorstelling *En Peau de Pêche* begeeft Dounia Mahammed zich in dat grillige niemandsland, om lang en diep verdrongen pijn en vervreemding tot uitdrukking te brengen. Haar poëtische woorden laten je alle hoeken van de kamer zien – nu eens zalvend, dan weer abrupt. Maakt Mahammed zo psychisch lijden ten gevolge van onderdrukking suggestief voelbaar?

Op de scène zien we een glooiende weelde van vilten tapijten. Hier en daar zijn ze bezaaid met bollen van hetzelfde zachte materiaal. De donzige texturen, velerlei kleuren en vormen nodigen uit om de scène op te gaan en je in de zachtheid neer te vlijen – *En Peau de Pêche* presenteert zich als 'relaxed performance', wat een verwachting schept dat de klassieke conventies van het theater op de schop genomen zullen worden. En dat doet de voorstelling op haar manier trouwens ook. De publieksoptelling blijft evenwel klassiek frontaal – niets te rollebollen dus. Toch is de speelse grenzeloosheid van de scenografie (Musia Mwankumi en Geertje Vangenechten) sterk voelbaar. Een witte plastic ligstoel zorgt voor een grappig contrast.

In *En Peau de Pêche* deelt theatermaker Dounia Mahammed dat scenische landschap met Kristien Desmettre, tolk Vlaamse Gebarentaal. Beiden dragen sobere outfits met opvallende accenten gemaakt uit Palestijnse keffiyehs. Bij wijze van 'beginnen' hijsen ze met een besliste rust een deel van het tapijt naar boven. Ze maken daarmee een zwart gat in het landschap, en laten de lap draderig, kleurrijk tapijt als een zware wolk boven hun hoofden zweven gedurende het grootste deel van de voorstelling. Een associatief klanklandschap lijkt uit die wolk voort te komen en klinkt luider en luider. We horen fluitende vogeltjes doorkruist met lijfelijke brubbelgeluiden. De klanken vormen een sensitief grensgebied, tussen binnen en buiten. In mijn verbeelding zie ik iemand in een kamer die voor een raam staat, naar buiten kijkt. Die buitenwereld voelt ver, maar de persoon voelt wel de zon op haar huid, en hoort haar lichaam kreunen en borrelen.

“Woorden worden in en door lichamen gedragen en bewogen.”

Mahammed staat onder de wolk en beweegt. Dat doet ze trefzeker, schipperend tussen beweging en gebaar. In duet, of eerder in dialoog met Desmettre, ontstaat een ritmische cadans waarbij de twee naar elkaar luisteren, antwoorden en vertalen. De keuze voor zowel Nederlands als Vlaamse Gebarentaal is er een voor inclusiviteit, maar lijkt daarnaast ook artistiek de woordeloosheid van gevoelens te verbeelden. 'Waar is heen wat verdween?' vraagt Mahammed, wat Desmettre in Vlaamse Gebarentaal vertaalt. Of geeft ze een antwoord? Woorden worden in en door lichamen gedragen en bewogen. Hun gevoelens doet Mahammed uit de doeken al bewegend, gebarend, zingend met knipogen naar Franse hiphop, in poëtische monologen, met associatieve soundscapes en woordprojecties. 'Wacht want wacht | wat zijn mijn gedachten als ze geen woorden zijn?' vraagt die met hun kenmerkende experimentele taalgevoeligheid.

Van de therapiestoel tot *trappy* de woede van zich af spittend – 'Ik mot ik mot op de mosterdpot' – *En Peau de Pêche* zwachtelt een absurde verbeelding rond dat grillige spraakverlies. De woorden spreken over gewelddadige ervaringen, over een onregelde gevoelswereld, en dus zijn ze hun volgorde kwijt. Ze draaien en keren om elkaar – 'Een ogen blik | kijkt mij aan | kleedt mij uit | ik trek een streep | een lijn | iemand doorstreept mijn streep | mijn zijn'. In Mahammeds poging om wanneer niets meer voor zich spreekt uitdrukking te geven aan de verstoordheid en gestoordheid van zowel binnen- als buitenwereld, schuilt verwondering en hervonden bewegingsruimte. Haar zoektocht is persoonlijk, maar haar woorden wortelen zich suggestief in de samenleving. Zo hint *En Peau de Pêche* naar durf en verbeelding in onze relatie tot het politieke.

“*En Peau de Pêche* toont dat lichaam en buitenwereld, persoonlijke en maatschappelijke systemen niet los van elkaar bestaan”

RECENSIE 11.11.2025
Leestijd 5 — 8 minuten

#180
15.09.2025 — 14.12.2025

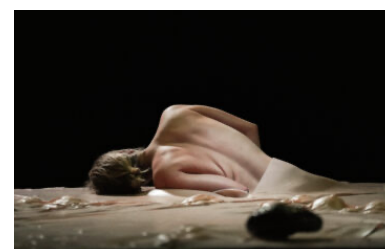

Catho De Cordt

Catho De Cordt studeerde Drama aan het KASK en Engelse taal- en letterkunde aan de UGent. Ze is actief als schrijver en theatermaker.

RECENT VERSCHENEN

4 Women Getting Sick –

Ik denk opnieuw aan het raam en de fluitende vogels, aan de knorrende maag, de trekkende huid met de zon erop. Net door in die onbewaakte momenten ruimte te maken voor de abruptheid en fragmentarische absurditeit van het verbale spel om onze gevoelens te delen, kan een liefdevolle, zorgzame relatie met onze eigen gevoelswereld ontstaan. *En Peau de Pêche* toont dat we ons daarbij niet aan een catharsis hoeven te verwachten. Dat lichaam en buitenwereld, persoonlijke en maatschappelijke systemen niet los van elkaar bestaan, en bovendien beschreven kunnen worden zonder ze te beheersen of controleren. De présence waarmee Mohammed haar puzzelende woorden de zaal en de wereld in stuurt is bovendien charismatisch, transparant en haarscherp.

Zo verbeeldt *En Peau de Pêche* vooral dat niet enkel slachtofferschap of pijn maar ook vertwijfeling, zachtheid, humor en experiment sleutels tot artistieke diepgang kunnen zijn. Hoewel de voorstelling roert in grenzeloze pijnen door onder meer discriminatie, wordt emotie nergens uitgemolken om de toeschouwer emotioneel te manipuleren. *'Zijn kan ik- ik zijn kan ik- ik kan | dus alsof dingen zullen veranderen | en nog niks is verloren | alsof instantinstanties uit instellingstuten | onze wanhoop (n)ooit zullen horen | zoek ik mijn doorstreepte woorden.'* *En Peau de Pêche* heeft daarbij duidelijk geen enkele behoefte om de toeschouwer een spreekwoordelijke klap in het gezicht te bezorgen; daar wil het ons juist zorgzaam van sparen. Zo doorbreekt de voorstelling liefdevol een mogelijk vicieuze cirkel van steeds doorgegeven geweld.

De voorstelling speelt nog op 1/4/2026 in 30CC (Leuven).

Renée Goethijn

De vrouw, terra incognita
Charlotte De Somviele

Tim Bogaerts – Almost
Transparent Blue

Tedere Frankensteins op de
dansvloer
Natalie Gielen

KRIJG JE GRAAG ONS PAPIEREN MAGAZINE IN JOUW BRIEVENBUS? NEEM DAN EEN ABONNEMENT.

REGELMATIG ONZE NIEUWSTE ARTIKELS IN JOUW INBOX? SCHRIJF JE IN OP ONZE NIEUWSBRIEF.

JE LEEST ONZE ARTIKELS GRATIS OMDAT WE GELOVEN IN VRIJE, KWALITATIEVE, INCLUSIEVE KUNSTKRITIEK. ALS WE DAT WILLEN BLIJVEN BIJEN IN DE TOEKOMST, HEBBEN WE OOK JOUW STEUN NODIG! STEUN ETCETERA.